

Arrest

nr. 145 143 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om de nietigverklaring te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. De bestreden beslissing aangaande U.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny. Op 20 juni 2014 trad u in het huwelijk met M.G. (O.V. X). Jullie woonden samen met uw broer en uw moeder.

U kende tot medio 2014 geen problemen in uw herkomstland.

Eind mei 2014 liet u een verre neef, een zekere A.D., enkele nachten bij u logeren. Hij was actief bij de rebellenbeweging.

Begin juni 2014 werd u voor het eerst opgepakt door gemaskerde en gewapende kadyrovtsi. U werd geslagen, maar na enkele uren werd u vrijgelaten. U zou de daaropvolgende 2 weken nog zowat 7 keer

zijn opgepakt door kadyrovtsi. Ze eisten dat u informatie zou geven over A.D.. Op 16 juni 2014 werd u de laatste keer opgepakt. Gedurende de daaropvolgende 2 maanden werd u ongemoeid gelaten.

Op 16 augustus 2014 vertrok uw tweelingbroer Al. 's ochtends naar zijn werk. Hij keerde 's avonds niet naar huis terug. In de daaropvolgende nacht, tussen 2 à 3 uur, verliet u uw woonst om uw broer te zoeken. Samen met een vriend vond u hem in Grozny, langs de kant van de weg. Uw broer was kennelijk erg verward en gewond. U bracht hem naar het huis van een vriend. Daar werden foto's van uw gewonde broer gemaakt. Nog dezelfde ochtend nam u uw broer mee naar uw woonst. Hij zou op 17 augustus, kort na de middag, vertrekken om vervolgens naar Bakoe, Azerbeidjan, te vluchten, waar hij zich thans nog zou schuilhouden voor kadyrovtsi. Na het vertrek van uw broer, ging u naar uw werk om er afscheid te nemen. 's Avonds laat keerde u naar huis terug. U droeg uw echtgenote op om koffers te pakken, zodat jullie de daaropvolgende dag zouden kunnen vertrekken.

Op 18 augustus 2014 vertrok u met uw echtgenote per bus naar Moskou. Op 19 augustus 2014 kwamen jullie in Moskou aan. Jullie werden er door een smokkelaar opgewacht. In Moskou werd het nodige gedaan voor het vervolg van uw reis naar Europa. In een personenwagen werden uw echtgenote en uzelf naar België gebracht.

Op 27 augustus 2014 kwamen jullie in België aan. Jullie vroegen dezelfde dag asiel bij de Belgische autoriteiten.

Voor onderhavige aanvraag werden de volgende documenten overlegd: uw intern paspoort en dat van uw echtgenote, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van het intern paspoort van uw broer, foto's waarop uw broer is afgebeeld en foto's waarop uw neef A.D. figureert.

*Uw echtgenote, **M.G. (O.V. 7.932.331)**, verklaart dat zij uitsluitend omwille van uw problemen haar herkomstland ontvluchtte en verder blijkt uit haar verklaringen dat zij geen persoonlijke problemen kende in de Russische Federatie.*

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag beroept op meerdere incidenten met kadyrovtsi, nadat u een verre neef, een zekere A.D., gedurende enkele dagen onderdak had geboden. U werd meermaals gedurende enkele uren opgepakt. In de nacht van 16 op 17 augustus 2014 ging u op zoek naar uw vermiste tweelingbroer Al., die kennelijk was opgepakt, mishandeld en gewond werd achtergelaten.

Dit incident was voor u de directe aanleiding om uw herkomstland te ontvluchten.

Welnu, er moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet worden benadrukt dat uw echtgenote en uzelf tegenstrijdige verklaringen afleggen over elementen die betrekking hebben op een vervolgingsfeit dat voor u de directe aanleiding was om uw herkomstland te ontvluchten.

Uit uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag dd.09.12.2014, p.8) blijkt dat u in de nacht van 16 op 17 augustus 2014 op zoek ging naar uw tweelingbroer Al., die de avond van 16 augustus 2014 niet naar huis, waar u en uw echtgenote samen woonden, terugkeerde. Toen u en uw vriend uw broer hadden gevonden, gingen jullie eerst naar het huis van uw vriend, waar u onder meer foto's maakte van de verwondingen van uw broer Al.. Vervolgens keerde u nog diezelfde ochtend naar huis terug en u nam uw broer mee. Uw broer zou die dag, in casu op 17 augustus 2014, rond de middag vanuit uw woonst

naar Bakoe gevlucht zijn. Kort nadat uw broer uw woonst had verlaten, ging u nog naar uw werk om er afscheid te nemen.

Welnu, in deze context beweerde u (CGVS, p.8) dat uw echtgenote uw broer Al. op 17 augustus 2014 zeker nog gezien heeft voor zijn vertrek naar Bakoe.

Echter werd vastgesteld dat uw echtgenote een zeer afwijkende versie van de door u geschetste chronologie naar voor bracht inzake jullie laatste momenten in het land van herkomst.

Zij, van haar kant, verklaarde immers (CGVS, gehoorverslag M.G., p.7) dat uw broer Al. op 16 augustus 2014 's ochtends naar zijn werk vertrok, maar, nadat hij die avond niet naar huis terugkeerde, zij hem niet meer zag voor hij naar Bakoe vluchtte.

Uw echtgenote verklaarde dat u jullie woonst verliet in de nacht van 16 op 17 augustus en dat zij u pas terugzag op de avond van 17 augustus, in casu de avond voor jullie vlucht.

Uw echtgenote werd geconfronteerd met de door u geschetste chronologie van de uren die voorafgingen aan jullie definitieve vlucht uit jullie herkomstland.

Zij herhaalde echter haar eerdere verklaringen (CGVS, gehoorverslag M.G., p.7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid in jullie beider verklaringen niet wordt opgeheven.

Welnu, de vaststelling dat uw echtgenote en uzelf een dusdanig afwijkende lezing naar voor brengen van waar uzelf en uw tweelingbroer zich bevonden op de dag voorafgaand aan uw definitieve vlucht uit uw herkomstregio, doet reeds in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Immers, de onrustwekkende verdwijning van uw tweelingbroer en het feit dat u hem zwaargewond terugvond, was voor u de directe aanleiding om te vluchten.

Bijgevolg kan verondersteld worden dat de laatste dagen van uw verblijf in uw herkomstland in uw geheugen en dat van uw echtgenote gegrift staan.

Dat u en uw echtgenote niettemin dusdanig afwijkende verklaringen afleggen over jullie weerzien en de laatste keer dat uw echtgenote uw tweelingbroer zou gezien hebben, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar uzelf uitdrukkelijk aangeeft dat uw echtgenote uw tweelingbroer zeker nog gezien heeft op 17 augustus en dat zulks vanzelfsprekend was aangezien uw echtgenote niet werkte en jullie woonst niet dermate groot was dat de mogelijkheid bestond dat uw echtgenote uw broer die dag niét zou gezien hebben (CGVS, p. 8).

Voorts moet worden opgemerkt dat uzelf niet erg consistent bleek te zijn in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties.

Zo werd vooreerst vastgesteld dat u reeds tijdens uw kort gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVSvragenlijst, Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1 en 3.5) klaarblijkelijk veel moeite had om coherent te zijn in de door u geschetste chronologie aangaande het logeren van uw neef en uw arrestaties nadien, die daarvan het gevolg zouden geweest zijn.

Op de vraag of u gearresteerd bent geweest, verklaarde u (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.1) immers dat u **eind mei 2014** gearresteerd werd door gemaskerde kadyrovtsi. Kort daarop verklaarde u dat u **eind mei** voor het eerst werd meegenomen.

Op vraag 3.5 in voormelde vragenlijst, waarin u werd gevraagd om een kort overzicht van alle feiten te noemen die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, verklaarde u dat uw neef A.D. op 2 of 3 juni 3 nachten bij u zou geloged hebben en u voegde hieraan toe dat deze gebeurtenis de aanleiding zou geweest zijn voor de problemen die u nadien kende.

De interviewer bij de Dienst Vreemdelingenzaken confronteerde u met uw niet te rijmen verklaringen, waarop u uw verklaringen bijstuurde door te stellen dat uw neef eind mei 2014 – in plaats van 2 of 3 juni – bij u overnacht had.

Dergelijke verklaringen zijn weinig consistent te noemen, aangezien u eerst uw eerste arrestatie tot 2 maal toe eind mei situeert, om vervolgens het verblijf van uw neef bij u nauwkeuriger (2 of 3 juni) te situeren, dit verblijf duidt als het beginpunt van uw problemen om ten slotte uw eerdere verklaringen bij te sturen door aan te geven dat uw neef eind mei bij u logeerde.

Dergelijke wendingen in uw verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bevestiging van uw gebrek aan consistentie werd vastgesteld aan de hand van een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van een arrestatie, waarbij u werd geslagen en de dag erna uit de auto werd gegooid (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.1.), verklaarde u tijdens uw uitgebreid asielgehoor door het Commissariaat-generaal dat u bij geen enkele arrestatie pas de dag nadien werd vrijgelaten (CGVS, p.5).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p.5) beweert u dat zulks uitgesloten is en dat u geen dergelijke verklaring zou afleggen, aangezien het nooit gebeurde dat u pas de dag na een arrestatie werd vrijgelaten.

Uw uitleg heft deze inconsistentie evenwel niet op. Van asielzoekers, zoals uzelf, die beweren meermaals te zijn opgepakt, mag verwacht worden dat ze eenduidige verklaringen afleggen over het al dan niet vrijgelaten zijn op dezelfde dag of de dag na een arrestatie.

De vaststelling dat u ook op dit punt niet consistent bent, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Nog op een ander punt bleek u weinig consistent in uw verklaringen. Immers, op de vraag tot wanneer u werkte in uw herkomstland, verklaarde u tijdens uw asielgehoor aanvankelijk (CGVS, p.2) dat u dit deed tot medio augustus 2014; toen werd u samen met uw broer opgepakt en dit was uw laatste arrestatie. Later tijdens uw asielgehoor beweerde u dan weer dat u op 16 juni 2014 voor het laatst werd opgepakt. Bij confrontatie met deze inconsistentie (CGVS, p.7) verklaart u zich dan eerder slecht uitgedrukt te hebben.

Welnu, dat u aanvankelijk uw laatste werkdag medio augustus situeert en deze laatste werkdag spontaan verbindt aan uw laatste arrestatie, om nadien te beweren dat u na 16 juni niet meer opgepakt werd, is eveneens weinig consistent te noemen.

De vaststelling dat u niet enkel op een cruciaal punt tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met uw echtgenote, maar daarenboven ook onvoldoende consistent bent in uw persoonlijke opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties, ondermijnt uw geloofwaardigheid fundamenteel.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw gedrag in uw herkomstland, in de periode voorafgaand aan uw vertrek aldaar, slechts moeizaam te rijmen valt met de door u geuite vrees jegens kadyrovtsi.

Op de vraag wie u vreest in uw herkomstland, verklaart u (CGVS, p.9) kadyrovtsi te vrezen, maar ook de Russische autoriteiten; deze laatste zouden immers nauw samenwerken met kadyrovtsi.

Welnu, vastgesteld werd dat u zich na een reeks van arrestaties, die elkaar zeer snel opvolgden (7 tot 9 keer tussen begin juni en 16 juni) nog meermaals tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van officiële documenten.

Zo werd op uw naam een intern paspoort afgeleverd op 25 juli 2014 (zie document 1: groene map), een rijbewijs op 1 augustus 2014 (document 3: groene map) en u liet op 20 juni 2014 uw huwelijk met uw huidige echtgenote registreren (document 2: groene map: huwelijksakte).

Uit uw verklaringen bleek daarenboven dat u op 17 augustus 2014, in casu de dag dat uw broer gewond bij u thuis was, alvorens hij naar Bakoe vluchtte, nog naar uw werk ging, nota bene een plek waar u meermaals zou opgepakt zijn.

Welnu, dergelijk gedrag, waarbij men enerzijds verklaart de autoriteiten in het herkomstland te vrezen, maar toch nog démarches onderneemt (het aanvragen/afhalen van officiële documenten) en daden stelt (naar het werk gaan op de dag voor u uw herkomstland verlaat) die het diezelfde autoriteiten mogelijk maakten om u quasi continu te traceren en eventueel te arresteren, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u en uw echtgenote overlegde documenten zijn niet in staat om de negatieve eindbeoordeling van onderhavige asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote en uw rijbewijs, bevatten gegevens over jullie identiteit, nationaliteit en herkomst, die niet betwist worden.

Uw huwelijksakte bewijst de formele band tussen uw echtgenote, dewelke evenmin ter discussie staat. Het intern paspoort van A.M.T. vormt een eventueel bewijs van jullie bloedband.

De foto's, waarop uw broer zou afgebeeld zijn met verwondingen op de borst en de polsen, kunnen evenmin de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin wijzigen; nog los van de bemerking dat de identiteit van de afgebeelde persoon moeilijk met zekerheid kan worden bepaald, moet worden opgemerkt dat foto's sowieso vatbaar zijn voor allerlei vormen van manipulatie.

Bovendien moet benadrukt worden dat overlegde documenten enkel een ondersteunende werking hebben bij een geloofwaardig, coherent en plausibel asielrelaas.

In uw geval werd omstandig gemotiveerd waarom u er niet in slaagde om uw relaas aannemelijk te maken. Bijgevolg volstaat het louter overleggen van fotografisch materiaal niet om uw ondermijnde geloofwaardigheid te herstellen.

De foto's waarop uw neef A.D. zou afgebeeld zijn wijzigen evenmin iets aan de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

Uit de foto's van A.D. kan niet worden afgeleid dat er een familiale band tussen jullie beiden bestaat, maar hier moet vooral benadrukt worden dat u er niet in slaagde de problemen, die het gevolg zouden geweest zijn van uw hulp aan A.D. (middels het hem onderdak geven gedurende enkele dagen), aannemelijk te maken.

Alle door u overlegde documenten zijn bijgevolg niet in staat om de negatieve beoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van uw partner, **M.G. (O.V. 7.932.331)**, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij haar asielmotieven integraal aan de uwe verbindt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.1.2. De bestreden beslissing aangaande M.G. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny. Op 20 juni 2014 trad u in het huwelijk met **U.M. (O.V. 7.932.331)**. Jullie woonden samen met uw schoonbroer en uw schoonmoeder.

Op 16 augustus 2014 vertrok uw schoonbroer Al. 's ochtends naar zijn werk. Hij keerde 's avonds niet naar huis terug. In de daaropvolgende nacht, tussen 2 à 3 uur, verliet uw man jullie woonst om zijn broer te zoeken. Samen met een vriend vond uw man hem in Grozny, langs de kant van de weg. U zag uw man pas terug op de avond van 17 augustus 2014. Hij droeg u op om meteen koffers te pakken, omdat jullie de volgende dag dringend moesten vluchten.

Op 18 augustus 2014 vertrok u met uw echtgenoot per bus naar Moskou. Uw man vertelde u onderweg dat hij en zijn broer vermoord konden worden. Hoewel uw man geen schuld trof, waren er problemen ontstaan met ondergeschikten van Kadyrov. De aanleiding van zijn problemen had iets te maken met zijn verre neef.

Op 19 augustus 2014 kwamen jullie in Moskou aan. Jullie werden er door een smokkelaar opgewacht. In Moskou werd het nodige gedaan voor het vervolg van uw reis naar Europa. In een personenwagen werden uw man en uzelf naar België gebracht.

Op 27 augustus 2014 kwamen jullie in België aan.

Jullie vroegen dezelfde dag asiel bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Welnu, uit uw verklaringen (CGVS, p.5) blijkt dat u uw asielmotieven verbindt aan deze van uw echtgenoot, **U.M. (O.V. 7.932.331)** en verder verklaart u geen persoonlijke problemen gekend te hebben in uw herkomstland.

Aangezien in hoofde van uw echtgenoot geen gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, kon worden vastgesteld, kunt u evenmin in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing ten aanzien van uw echtgenoot werd genomen, alsook voor de bespreking van alle door jullie overlegde documenten, wordt verwezen naar zijn beslissing, die luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag beroept op meerdere incidenten met kadyrovtsi, nadat u een verre neef, een zekere A.D., gedurende enkele dagen onderdak had geboden. U werd meermaals gedurende enkele uren opgepakt. In de nacht van 16 op 17 augustus 2014 ging u op zoek naar uw vermiste tweelingbroer Al., die kennelijk was opgepakt, mishandeld en gewond werd achtergelaten. Dit incident was voor u de directe aanleiding om uw herkomstland te ontvluchten. Welnu, er moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofd niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet worden benadrukt dat uw echtgenote en uzelf tegenstrijdige verklaringen afleggen over elementen die betrekking hebben op een vervolgingsfeit dat voor u de directe aanleiding was om uw herkomstland te ontvluchten. Uit uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag dd.09.12.2014, p.8) blijkt dat u in de nacht van 16 op 17 augustus 2014 op zoek ging naar uw tweelingbroer Al., die de avond van 16 augustus 2014 niet naar huis, waar u en uw echtgenote samen woonden, terugkeerde. Toen u en uw vriend uw broer hadden gevonden, gingen jullie eerst naar het huis van uw vriend, waar u onder meer foto's maakte van de verwondingen van uw broer Al.. Vervolgens keerde u nog diezelfde ochtend naar huis terug en u nam uw broer mee. Uw broer zou die dag, in casu op 17 augustus 2014, rond de middag vanuit uw woonst naar Bakoe gevlucht zijn. Kort nadat uw broer uw woonst had verlaten, ging u nog naar uw werk om er afscheid te nemen. Welnu, in deze context beweerde u (CGVS, p.8) dat uw echtgenote uw broer Al. op 17 augustus 2014 zeker nog gezien heeft voor zijn vertrek naar Bakoe. Echter werd vastgesteld dat uw echtgenote een zeer afwijkende versie van de door u geschetste chronologie naar voor bracht inzake jullie laatste momenten in het land van herkomst. Zij, van haar kant, verklaarde immers (CGVS, gehoorverslag M.G., p.7) dat uw broer Al. op 16 augustus 2014 's ochtends naar zijn werk vertrok, maar, nadat hij die avond niet naar huis terugkeerde, zij hem niet meer zag voor hij naar Bakoe vluchtte. Uw echtgenote verklaarde dat u jullie woonst verliet in de nacht van 16 op 17 augustus en dat zij u pas terugzag op de avond van 17 augustus, in casu de avond voor jullie vlucht. Uw echtgenote werd geconfronteerd met de door u geschetste chronologie van de uren die voorafgingen aan jullie definitieve vlucht uit jullie herkomstland. Zij herhaalde echter haar eerdere verklaringen (CGVS, gehoorverslag M.G., p.7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid in jullie beider verklaringen niet wordt opgeheven. Welnu, de vaststelling dat uw echtgenote en uzelf een dusdanig afwijkende lezing naar voor brengen van waar uzelf en uw tweelingbroer zich bevonden op de dag voorafgaand aan uw definitieve vlucht uit uw herkomstregio, doet reeds in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Immers, de onrustwekkende verdwijning van uw tweelingbroer en het feit dat u hem zwaargewond terugvond, was voor u de directe aanleiding om te vluchten. Bijgevolg kan verondersteld worden dat de laatste dagen van uw verblijf in uw herkomstland in uw geheugen en dat van uw echtgenote gegrift staan. Dat u en uw echtgenote niettemin dusdanig afwijkende verklaringen afleggen over jullie weerzien en de laatste keer dat uw echtgenote uw tweelingbroer zou gezien hebben, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar uzelf uitdrukkelijk aangeeft dat uw echtgenote uw tweelingbroer zeker nog gezien heeft op 17 augustus en dat zulks vanzelfsprekend was aangezien uw echtgenote niet werkte en jullie woonst niet dermate groot was dat de mogelijkheid bestond dat uw echtgenote uw broer die dag níét zou gezien hebben (CGVS, p. 8).

Voorts moet worden opgemerkt dat uzelf niet erg consistent bleek te zijn in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties.

Zo werd vooreerst vastgesteld dat u reeds tijdens uw kort gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVSvragenlijst, Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1 en 3.5) klaarblijkelijk veel moeite had om coherent te zijn in de door u geschetste chronologie aangaande het logeren van uw neef en uw arrestaties nadien, die daarvan het gevolg zouden geweest zijn. Op de vraag of u gearresteerd bent geweest, verklaarde u (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.1) immers dat u **eind mei 2014** gearresteerd werd door gemaskerde kadyrovtsi. Kort daarop verklaarde u dat u **eind mei** voor het eerst werd

meegenomen. Op vraag 3.5 in voormelde vragenlijst, waarin u werd gevraagd om een kort overzicht van alle feiten te noemen die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, verklaarde u dat uw neef A.D. op 2 of 3 juni 3 nachten bij u zou gelogeed hebben en u voegde hieraan toe dat deze gebeurtenis de aanleiding zou geweest zijn voor de problemen die u nadien kende. De interviewer bij de Dienst Vreemdelingenzaken confronteerde u met uw niet te rijmen verklaringen, waarop u uw verklaringen bijstuurde door te stellen dat uw neef eind mei 2014 – in plaats van 2 of 3 juni – bij u overnacht had. Dergelijke verklaringen zijn weinig consistent te noemen, aangezien u eerst uw eerste arrestatie tot 2 maal toe eind mei situeert, om vervolgens het verblijf van uw neef bij u nauwkeuriger (2 of 3 juni) te situeren, dit verblijf duidt als het beginpunt van uw problemen om ten slotte uw eerdere verklaringen bij te sturen door aan te geven dat uw neef eind mei bij u logeerde. Dergelijke wendingen in uw verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bevestiging van uw gebrek aan consistentie werd vastgesteld aan de hand van een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van een arrestatie, waarbij u werd geslagen en de dag erna uit de auto werd gegooid (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.1.), verklaarde u tijdens uw uitgebreid asielgehoor door het Commissariaat-generaal dat u bij geen enkele arrestatie pas de dag nadien werd vrijgelaten (CGVS, p.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p.5) beweert u dat zulks uitgesloten is en dat u geen dergelijke verklaring zou afleggen, aangezien het nooit gebeurde dat u pas de dag na een arrestatie werd vrijgelaten. Uw uitleg heft deze inconsistentie evenwel niet op. Van asielzoekers, zoals uzelf, die beweren meermaals te zijn opgepakt, mag verwacht worden dat ze eenduidige verklaringen afleggen over het al dan niet vrijgelaten zijn op dezelfde dag of de dag na een arrestatie. De vaststelling dat u ook op dit punt niet consistent bent, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Nog op een ander punt bleek u weinig consistent in uw verklaringen. Immers, op de vraag tot wanneer u werkte in uw herkomstland, verklaarde u tijdens uw asielgehoor aanvankelijk (CGVS, p.2) dat u dit deed tot medio augustus 2014; toen werd u samen met uw broer opgepakt en dit was uw laatste arrestatie. Later tijdens uw asielgehoor beweerde u dan weer dat u op 16 juni 2014 voor het laatst werd opgepakt. Bij confrontatie met deze inconsistentie (CGVS, p.7) verklaart u zich dan eerder slecht uitgedrukt te hebben. Welnu, dat u aanvankelijk uw laatste werkdag medio augustus situeert en deze laatste werkdag spontaan verbindt aan uw laatste arrestatie, om nadien te beweren dat u na 16 juni niet meer opgepakt werd, is eveneens weinig consistent te noemen. De vaststelling dat u niet enkel op een cruciaal punt tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met uw echtgenote, maar daarenboven ook onvoldoende consistent bent in uw persoonlijke opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties, ondermijnt uw geloofwaardigheid fundamenteel.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw gedrag in uw herkomstland, in de periode voorafgaand aan uw vertrek aldaar, slechts moeizaam te rijmen valt met de door u geuite vrees jegens kadyrovtsi.

Op de vraag wie u vreest in uw herkomstland, verklaart u (CGVS, p.9) kadyrovtsi te vrezen, maar ook de Russische autoriteiten; deze laatste zouden immers nauw samenwerken met kadyrovtsi. Welnu, vastgesteld werd dat u zich na een reeks van arrestaties, die elkaar zeer snel opvolgden (7 tot 9 keer tussen begin juni en 16 juni) nog meermaals tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van officiële documenten. Zo werd op uw naam een intern paspoort afgeleverd op 25 juli 2014 (zie document 1: groene map), een rijbewijs op 1 augustus 2014 (document 3: groene map) en u liet op 20 juni 2014 uw huwelijk met uw huidige echtgenote registreren (document 2: groene map: huwelijksakte). Uit uw verklaringen bleek daarenboven dat u op 17 augustus 2014, in casu de dag dat uw broer gewond bij u thuis was, alvorens hij naar Bakoe vluchtte, nog naar uw werk ging, nota bene een plek waar u meermaals zou opgepakt zijn. Welnu, dergelijk gedrag, waarbij men enerzijds verklaart de autoriteiten in het herkomstland te vrezen, maar toch nog démarches onderneemt (het aanvragen/afhalen van officiële documenten) en daden stelt (naar het werk gaan op de dag voor u uw herkomstland verlaat) die het diezelfde autoriteiten mogelijk maakten om u quasi continu te traceren en eventueel te arresteren, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u en uw echtgenote overlegde documenten zijn niet in staat om de negatieve eindbeoordeling van onderhavige asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote en uw rijbewijs, bevatten gegevens over jullie identiteit, nationaliteit en herkomst, die niet betwist worden. Uw huwelijksakte bewijst de formele band tussen uw echtgenote, dewelke evenmin ter discussie staat. Het intern paspoort van A.M.T., vormt een eventueel bewijs van jullie bloedband. De foto's, waarop uw broer zou afgebeeld zijn met verwondingen op de borst en de polsen, kunnen evenmin de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin wijzigen; nog los van de bemerking

dat de identiteit van de afgebeelde persoon moeilijk met zekerheid kan worden bepaald, moet worden opgemerkt dat foto's sowieso vatbaar zijn voor allerlei vormen van manipulatie. Bovendien moet benadrukt worden dat overlegde documenten enkel een ondersteunende werking hebben bij een geloofwaardig, coherent en plausibel asielrelaas. In uw geval werd omstandig gemotiveerd waarom u er niet in slaagde om uw relaas aannemelijk te maken. Bijgevolg volstaat het louter overleggen van fotografisch materiaal niet om uw ondermijnde geloofwaardigheid te herstellen. De foto's waarop uw neef A.D. zou afgebeeld zijn wijzigen evenmin iets aan de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Uit de foto's van A.D. kan niet worden afgeleid dat er een familiale band tussen jullie beiden bestaat, maar hier moet vooral benadrukt worden dat u er niet in slaagde de problemen, die het gevolg zouden geweest zijn van uw hulp aan A.D. (middels het hem onderdak geven gedurende enkele dagen), aannemelijk te maken. Alle door u overlegde documenten zijn bijgevolg niet in staat om de negatieve beoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

*Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van uw partner, **M.G. (O.V. 7.932.331)**, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij haar asielmotieven integraal aan de uwe verbindt."*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. In het verzoekschrift wordt ook gesteld (zie p. 3) dat "op 09.01.2015 werd er een bijlage 13 quinquies aan verzoekers betekend".

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift (zie inventaris, p. 19, stuk 1: bestreden beslissingen) naast de twee voormelde beslissingen van 19 december 2014 van de commissaris-generaal, twee "akte(-n) van kennisgeving" en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies)", van 9 januari 2015, enkel op naam van verzoeker U.M..

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richten verzoekers hun beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: met name tegen de beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door de commissaris-generaal op 19 december 2014, en tegen de

“bevel (-en) om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies)”, afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en a fortiori toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen de verschillende bestreden beslissingen, waarbij de bevelen werden genomen na de beslissingen van de commissaris-generaal die overigens uitdrukkelijk in de motivering worden vermeld, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de beslissingen van de commissaris-generaal genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de beslissingen van de commissaris-generaal betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet.

Voor zover het de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor verzoekers, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”*

Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door verzoekers ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide verschillende bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het de bevelen “om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies)”, uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreft.

2.6. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt : *“doch de asielprocedure, minstens de beroepstermijn van verzoekers is nog niet afgelopen en de bevelen aldus vernietigd moeten worden”*, wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Aldus kan volstaan te verwijzen naar de schorsing van rechtswege van elke maatregel tot verwijdering van het grondgebied of gedwongen terughouding zoals bepaald in hogervermeld artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

3.1.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 januari 2015 aan dat (zie p. 4) de beslissingen van 19 december 2014 van de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schenden.

Volgens hen moet de commissaris-generaal wanneer hij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid wat betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn, tegen elkaar moeten zijn afgewogen; het is duidelijk dat dit beginsel flagrant geschonden wordt door geen rekening te houden met de belangen van verzoekers.

Volgens verzoekers moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en heeft de commissaris-generaal nagelaten om hun situatie grondig te onderzoeken gezien niet werd nagegaan of verzoekers kunnen terug keren naar hun land van herkomst

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn; de zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit het administratief dossier.

Volgens hen kan uit de beslissing op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis de beslissing genomen is.

Verzoekers voeren aan er van overtuigd te zijn dat ze aan de omschrijving van vluchteling, zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève

op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), voldoen en niet te begrijpen waarom een weigeringsbeslissing werd genomen.

Volgens verzoekers (zie p. 5) schenden de beslissingen *“de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie”*.

Waar in de beslissing tegenstrijdigheden worden weerhouden in hun verklaringen, stellen verzoekers dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden.

Wat betreft het weerhouden gebrek aan gelijklopende verklaringen, voeren verzoekers aan dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is waar alleen de hoofdlijnen van het relaas aangebracht mogen worden, terwijl het verhoor op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is, waardoor verwarring kan ontstaan.

Volgens verzoekers is de stelling van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekster de broer van verzoeker niet meer heeft gezien en verzoeker zijn broer nog wél gezien heeft ernstig afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid, onjuist.

Ze leggen uit dat verzoekster op dat moment immers in een ander gebouw was, gezien naar Tsjetsjeense tradities, mannen en vrouwen gescheiden ondergebracht werden zodat, aangezien verzoekers niet samen waren, verzoekster de broer van verzoeker ook niet kon gezien hebben en dit geen tegenstrijdigheid uitmaakt, doch slechts twee verschillende ervaringen.

Volgens verzoekers is ook de bewering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet consistent zou zijn geweest tijdens zijn opeenvolgende verklaringen (zie p. 6) *“flagrant onwaar”*.

Ze stellen dat, zoals verzoeker verklaarde, hij verschillende keren opgepakt is door de kadyrovtsi en, gezien het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer beperkt is en verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielrelaas uiteen te zetten, dit gezorgd heeft voor een beperkte versie en een meer uitgebreide, hetgeen nu verkeerdelijk door de commissaris-generaal omschreven wordt als *“tegenstrijdigheden”* wat (zie p. 6) volgens hen *“onredelijk is!”*

Zij herhalen dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan het feit dat verzoeker een aantal keer is opgepakt en een doelwit vormt voor de kadyrovtsi, maar weigert hier voldoende rekening mee te houden, wat (zie p. 6) volgens hen *“onaanvaardbaar is!”*

Ze laten gelden dat (zie p. 6) *“Het juist (is) omdat verzoekers een gegronde vrees tot vervolging kennen, dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst”*.

Door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoekers indien zij dienen terug te keren naar Tsjetsjenië, schendt de commissaris-generaal volgens hen flagrant (zie p. 6) *“de motivatieplicht”* (sic).

Ze herhalen dat de commissaris-generaal de gegronde vrees voor vervolging van verzoekers dient te onderzoeken en dat dit zelfs bij fraude dient te gebeuren.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal zoals blijkt uit zijn beslissingen, de grond van de zaak niet onderzocht zodat verzoekers niet begrijpen hoe hij tot deze beslissingen is gekomen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat (zie p. 7) *“er weinig geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers, aangezien zij twifelen aan de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers”* (sic), antwoorden verzoekers van mening te zijn dat (zie p. 7) *“dit geenszins het geval is!”*

Verzoekers merken op dat (zie p. 7) *“zij hun land van herkomst dienden te ontvluchten uit schrik voor hun leven, dat zij steeds van goede wil zijn geweest en correcte verklaringen hebben afgelegd bij het Commissariaat-Generaal”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de handelingen van verzoeker zijn geloofwaardigheid zouden ondermijnen, voeren verzoekers tot verweer aan dat *“dit is flagrant onwaar!”*.

Verzoekers leggen uit dat ze inderdaad verschillende documenten van de Russische overheid in juni en juli 2014 vroegen en kregen. De stelling van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers zich nog tot overheidsinstanties richtten, terwijl ze de Russische autoriteiten vrezen, getuigt volgens verzoekers (zie p. 7) *“van een eenzijdige interpretatie en een gebrek aan zorgvuldigheid!”* (sic).

Verzoekers wijzen erop dat -zoals erkend wordt in de beslissing- de verdwijning van verzoekers broer op 16 augustus 2014 de rechtstreekse aanleiding voor hun vlucht is.

Ze halen aan dat ze inderdaad vreesden voor hun leven omwille van de snel opvolgende arrestaties, dat ze alles gereed maakten om het land te verlaten en om deze reden de verschillende documenten verzamelden; ze benadrukken dat hun vlucht echter versneld werd omwille van de verdwijning en foltering van de broer van verzoeker gezien ze omwille van deze feiten beseften dat ze hun vlucht niet langer konden uitstellen en een dag later vertrokken zijn.

Ze besluiten dat deze acties, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal stelt, geenszins het gebrek aan geloofwaardigheid bevestigen, (zie p. 8) *“Integendeel zelfs! Het bewijst juist dat verzoekers reeds*

lange tijd vreesden voor hun leven, er alles aan gedaan hebben om te kunnen overleven in Tsjetsjenië, doch geen enkele andere keuze hadden dan hun land van herkomst te ontvluchten" (sic).

Ze besluiten dat (zie p. 8) *"uit het asielrelaas van verzoekers duidelijk blijkt dat zij een doelwit vormen en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers" (sic).*

Verzoekers stellen niet te begrijpen (zie p. 8) *"hoe het CGVS de gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië kan erkennen en tegelijkertijd een negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag kan nemen!"(sic)* en besluiten dat *"dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van het CGVS!"(sic).*

Ze voeren nog aan (zie p. 8) *"dat het CGVS hier flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en zijn beslissing bovendien onvolledig motiveert!" (sic)* en benadrukken dat (zie p. 8) *"zij een doelwit vormt!" (sic).*

Ze stellen (zie p. 8) *"Bijgevolg is het kennelijk onredelijk van het CGVS om de reële vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker te minimaliseren, louter omdat het CGVS niet inziet hoe verzoekers een doelwit zouden kunnen vormen" (sic)* en *"Men mag verzoekers niet verwijten dat zij een doelwit vormen! Dit is onredelijk!" (sic).*

Verzoekers stellen niet te begrijpen (zie p. 8) *"hoe CGVS, de precaire veiligheidssituatie kan erkennen en tegelijkertijd een negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag kan nemen!" (sic).*

Ze herhalen (zie p. 9) *"dat dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van het CGVS!" (sic)* en *"dat het CGVS hier flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en zijn beslissingen bovendien onvolledig motiveert!" (sic).*

Ze stellen *"Uit de bestreden beslissingen kan op geen enkele wijze afgeleid worden hoe het CGVS tot deze conclusie komt" (sic)* en *"Dat dit op zich al een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hoe kan het CGVS op een redelijke wijze tot de beslissing komen dat er geen gegronde dreiging bestaat, als het dit niet onderzoekt?!" (sic).*

Verzoekers stellen van mening te zijn dat ze wél degelijk de nodige stappen ondernamen die bewijzen dat ze voldoen aan de vluchtelingenstatus, zoals omschreven in de Conventie van Genève, met name (zie p. 9) *"zij legden eenduidige verklaringen af en hebben alles volgens de geldende regelgeving gedaan" (sic).*

Ze besluiten dat *"Uit de acties van het CGVS blijkt zeer duidelijk dat zij erop gericht zijn de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoekers, zonder hun individueel asielrelaas grondig te willen onderzoeken. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!" (sic).*

In het verzoekschrift wordt verder aangevoerd (zie p. 9): *"Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS. Waarom volstaan deze documenten niet?"* en *"Het is onbegrijpelijk voor verzoekers hoe verwerende partij, in eerste instantie het bestaan en het belang van de documenten kan erkennen en er vervolgens weigert voldoende rekening mee te houden!" (sic).* Ze besluiten dienaangaande (zie p. 9) *"Het CGVS schendt hierdoor flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel!" (sic).*

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat op een asielaanvrager de verplichting rust om zijn herkomst en asielrelaas, waar mogelijk, te staven met de nodige documenten, wijzen verzoekers erop dat ze dit ook gedaan hebben, maar dat de commissaris-generaal erin faalt om de neergelegde documenten uitgebreid en zorgvuldig te onderzoeken en tracht van zich er gemakkelijk van af te maken door te stellen dat uit de foto's die verzoeker voorlegt geen familiale band zou kunnen worden afgeleid. Ze besluiten dat (zie p. 10) *"dit onredelijk is!" (sic).*

In het verzoekschrift wordt gesteld (zie p. 10) dat verzoekers bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal op 9 december 2014 documenten bijbrachten en de bestreden beslissingen dateren van 19 december 2014 *"terwijl zij gedurende deze perioden noch tijdens het verhoor, enige opmerking hebben gemaakt of enige twijfel heeft geuit ten opzichte van de bloedband van verzoeker en zijn neef" (sic);* ze besluiten dat *"verzoekers hebben bijgevolg nooit de kans gekregen om de bloedband te bewijzen".*

Volgens hen is *"dat flagrant onzorgvuldig en onredelijk van verwerende partij om dit nu tegen verzoekers te gebruiken!"*; indien de commissaris-generaal twijfelde aan de bloedband, had men hen de kans moeten geven deze te bewijzen, alvorens een beslissing te nemen.

Verzoekers stellen ook niet akkoord te gaan met de motivering die de neergelegde foto's afwijst. Ze laten gelden dat foto's inderdaad vatbaar zijn voor manipulatie, doch niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de foto's niet aanvaard kunnen worden; ze besluiten dat (zie p. 10) *"dit dan ook onaanvaardbaar is!"*.

Verzoekers voeren aan dat, in strijd met wat de commissaris-generaal poneert, de situatie in Tsjetsjenië voor hen zeer onveilig is; ze verwijzen naar (zie p. 11) *"verschillende stukken van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen" (sic).*

Ze laten gelden dat, wanneer ze zouden moeten terugkeren, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden zal worden en dat *“Het is bovendien onbegrijpelijk voor verzoekers hoe het CGVS dit zelf kan aanhalen in haar beslissing en vervolgens weigert dit toe te passen op de situatie van verzoekers! Dat hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk nood hebben aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert te onderzoeken!”*.

Ze stellen dat *“de bestreden beslissing vermeldt bovendien het volgende: “de gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor”, “... gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime...”, “... waarbij geweld niet geschuwd wordt.” ...*

Ook de volgende opmerkingen spreken voor zich: “... het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.” En “... het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011...”.

Het CGVS erkent dat er burgerslachtoffers vallen!

Hoe kan men stellen dat er geen reëel risico is op lijden in hoofde van verzoekers?! Verwerende partij haalt zelf de onstabiele veiligheidssituatie aan!”.

Verzoekers voeren ook aan dat de commissaris-generaal ook het rechtszekerheidsbeginsel schendt door te stellen dat ze kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, omwille van de zogezegd gewijzigde veiligheidssituatie, wat volgens hen hoegenaamd niet het geval is.

Verzoekers menen dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of ze voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ze wijzen erop dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer gevaarlijk is en de Tsjetsjeense autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen zodat volgens hen dan ook objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Ze halen aan dat ook een subjectieve vrees voor hun leven aanwezig is gezien ze geen bescherming hebben in hun land van herkomst terwijl de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer onveilig is, dat verzoekers bij dit verzoekschrift verschillende stukken voegen die bewijzen dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer onveilig is en dat ze bijgevolg niet begrijpen hoe de commissaris-generaal tot een andere conclusie komt.

Ze herhalen dat ze niet terug kunnen naar hun land van herkomst gezien hun veiligheid er niet kan gegarandeerd worden.

Ze stellen de vraag (zie p. 14) : *“Hoe zullen zij bovendien onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel gevraagd hebben in Europa??” (sic)* en voegen eraan toe dat *“Indien verzoekers dienen terug te keren naar Tsjetsjenië dan vrezen zij dat zij dadelijk zullen gearresteerd/ gefolterd/ mishandeld worden”*.

Ze wijzen er nog op dat het voor hen onmogelijkheid is om de bescherming van hun land in te roepen, dat het juist is omdat zij de bescherming van hun eigen land/overheid niet kunnen inroepen dat zij gevlucht zijn uit hun land van herkomst.

Ze voeren nogmaals aan dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door de commissaris-generaal aangezien hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend *“zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan” (sic)*.

Ze herhalen dat, indien men hun dossiers grondig onderzoekt, er niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat ze wel degelijk afkomstig zijn uit Rusland en problemen kennen omwille van hun Tsjetsjeense origine en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Ze voeren aan dat (zie p. 16) *“uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn”*.

Ze besluiten dat ze subsidiaire bescherming nodig hebben.

Verzoekers vragen aan de Raad (zie p. 18) de *“bijlage 13 quinquies van verzoekers te willen vernietigen”* en van hen de status van vluchteling te erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissingen van de commissaris-generaal te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

3.1.2. Documenten

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift, zie inventaris, bijlage 3, *“Recente mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Tsjetsjenië”*, en bijlage 4, *“Bijkomend stuk”*.

Per fax, op de Raad toegekomen op 4 maart 2015, maken verzoekers nog een document over, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald.

3.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, M.G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, U.G., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de verdwijning van de broer van verzoeker, zijnde de directe aanleiding van hun vlucht (zie het verhoorverslag van 9 december 2014 van U.M., p. 8; zie het verhoorverslag van 9 december 2014 van M.G., p. 7);

(ii) verzoeker incoherent was over de chronologie aangaande het logeren van zijn neef en zijn arrestaties nadien (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.1 en 3.5);

(iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over een arrestatie waarbij hij werd geslagen en de dag erna uit de auto werd gegooid (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.1; zie het verhoorverslag, p. 5);

(iv) verzoeker inconsequent was omtrent zijn laatste werkdag vóór zijn vlucht en zijn laatste arrestatie (zie het verhoorverslag, p. 2, 7);

(v) het gedrag van verzoekers niet te rijmen valt met de door hen voorgehouden vrees jegens Kadyrovtsi en de Russische autoriteiten, gezien ze zich nog meermaals tot de autoriteiten wendden voor het verkrijgen van een intern paspoort afgeleverd op 25 juli 2014, een rijbewijs op 1 augustus 2014 en de registratie op 20 juni 2014 van hun huwelijk (zie het verhoorverslag van U.M., p. 9), en gezien

verzoeker op 17 augustus 2014, de dag dat zijn broer gewond bij hem thuis was, nog naar zijn werk ging, waar hij meermaals zou opgepakt zijn.

In het verzoekschrift wordt uitgelegd dat verzoekster de broer van verzoeker niet kon gezien hebben omdat zij op dat moment in een ander gebouw was -gelet op de Tsjetsjeense tradities waarbij mannen en vrouwen gescheiden ondergebracht werden- zodat, aangezien verzoekers niet samen waren, dit geen tegenstrijdigheid uitmaakt, doch slechts twee verschillende ervaringen.

De Raad stelt vast dat deze versie van de feiten en blote beweringen over Tsjetsjeense tradities niet stroken met de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal, alwaar hij zelf verklaarde dat verzoekster zijn broer zeker nog gezien heeft op 17 augustus 2014 en dat dit vanzelfsprekend was omdat verzoekster niet werkte en hun woonst niet dermate groot was dat de mogelijkheid bestond dat zij de broer die dag niet zou gezien hebben (zie het verhoorverslag, p. 8).

De Raad benadrukt dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat verzoeker verschillende keren opgepakt is door de Kadyrovtsi en, gezien het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer beperkt is en verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielrelaas volledig uiteen te zetten, dit gezorgd heeft voor een beperkte versie en een meer uitgebreide, hetgeen nu verkeerdelijk door de commissaris-generaal omschreven wordt als "tegenstrijdigheden", wat volgens verzoekers *"onredelijk is!"*

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de chronologie aangaande het logeren van zijn neef en zijn arrestaties nadien (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.1 en 3.5) en over een arrestatie waarbij hij werd geslagen en de dag erna uit de auto werd gegooid (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.1; zie het verhoorverslag, p. 5), keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers, en kan niet verschoond worden door de stelling dat *"het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer beperkt is en verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielrelaas uiteen te zetten"*.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Russisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliet (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.10).

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, waarop hij *"Goed"* antwoordde, of de vragenlijst hem werd voorgelezen, waarop hij bevestigend antwoordde, en of er fouten in stonden, waarop hij ontkennend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2).

Verzoeker toont aldus niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

In hun verzoekschrift erkennen verzoekers dat ze verschillende documenten van de Russische overheid in juni en juli 2014 vroegen en kregen. Dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers zich nog tot overheidsinstanties richtten, terwijl ze de Russische autoriteiten vrezen, getuigt volgens verzoekers *"van een eenzijdige interpretatie en een gebrek aan zorgvuldigheid!"* (sic) in hoofde van de commissaris-generaal.

Ze stellen dat ze inderdaad vreesden voor hun leven omwille van de snel opvolgende arrestaties, dat ze alles gereed maakten om het land te verlaten en om deze reden de verschillende documenten verzamelden; ze wijzen er op dat hun vlucht echter versneld werd omwille van de verdwijning en foltering van de broer van verzoeker gezien ze omwille van deze feiten beseften dat ze hun vlucht niet langer konden uitstellen en een dag later vertrokken zijn.

Ze besluiten dat deze handelingen acties aldus geenszins het gebrek aan geloofwaardigheid bevestigen, *"Integendeel zelfs! Het bewijst juist dat verzoekers reeds lange tijd vreesden voor hun*

leven, er alles aan gedaan hebben om te kunnen overleven in Tsjetsjenië, doch geen enkele andere keuze hadden dan hun land van herkomst te ontvluchten" (sic).

De Raad stelt vast dat verzoekers beweren de Kadyrovtsi en de Russische autoriteiten te vrezen, maar dat ze zich nog meermaals tot de autoriteiten wendden voor het verkrijgen van een intern paspoort afgeleverd op 25 juli 2014, een rijbewijs op 1 augustus 2014 en de registratie op 20 juni 2014 van hun huwelijk (zie het verhoorverslag van U.M., p. 9), en gezien verzoeker op 17 augustus 2014, de dag dat zijn broer gewond bij hem thuis was, nog naar zijn werk ging, waar hij meermaals zou opgepakt zijn.

De Raad ziet niet in hoe deze gedragingen -het verkrijgen van een intern paspoort en een rijbewijs, het registreren van hun huwelijk, naar verzoekers werk gaan om afscheid te nemen- essentieel waren om het land te kunnen verlaten, noch hoe verzoekers *"er alles aan gedaan hebben om te kunnen overleven in Tsjetsjenië"*, gezien ze zich door hun gedrag net meermaals vrijwillig onder de aandacht van de autoriteiten -die ze beweren te vrezen- plaatsten.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de commissaris-generaal faalt om de neergelegde documenten uitgebreid en zorgvuldig te onderzoeken en tracht er zich gemakkelijk van af te maken door te stellen dat uit de foto's die verzoeker voorlegt, geen familiale band zou kunnen worden afgeleid. Ze wijzen er op dat ze bij hun verhoor op 9 december 2014 op het Commissariaat-generaal, documenten bijbrachten en dat de bestreden beslissingen dateren van 19 december 2014 *"terwijl zij gedurende deze perioden noch tijdens het verhoor, enige opmerking hebben gemaakt of enige twijfel heeft geuit ten opzichte van de bloedband van verzoeker en zijn neef"* (sic); ze besluiten dat *"verzoekers hebben bijgevolg nooit de kans gekregen om de bloedband te bewijzen"*; indien de commissaris-generaal twijfelde aan de bloedband, had hij hen de kans moeten geven deze te bewijzen, alvorens een beslissing te nemen.

Verzoekers stellen ook niet akkoord te gaan met de motivering om de neergelegde foto's af te wijzen. Ze laten gelden dat foto's inderdaad vatbaar zijn voor manipulatie, doch niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de foto's niet aanvaard kunnen worden; ze besluiten dat (zie p. 10) *"dit dan ook onaanvaardbaar is!"*.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift weliswaar hun ongenoegen uiten over de beoordeling van de op het verhoor neergelegde stukken, doch nalaten *in concreto* afbreuk te doen aan de vaststellingen dat (i) foto's vatbaar zijn voor allerlei vormen van manipulatie; (ii) overlegde documenten enkel een ondersteunende werking hebben bij een geloofwaardig, coherent en plausibel asielrelaas; (iii) de foto's waarop zijn neef A.D. zou afgebeeld zijn, niet aantonen dat er een familiale band tussen deze persoon en verzoeker bestaat en dat verzoekers er hoe dan ook niet in slaagden de problemen, die het gevolg zouden geweest zijn van hun hulp aan A.D., aannemelijk te maken.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de situatie in Tsjetsjenië voor verzoekers zeer onveilig is en verwezen wordt naar *"verschillende stukken van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen!"* (sic), stelt de Raad vast dat de *"Recente mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Tsjetsjenië"* (bijlage 3) informatie betreft, gedateerd "29 okt 2002", en ontleend (zie p. 1) aan twee publicaties van "Amnesty International" -met name *"Gevangene van de Kaukasus, Tsjetsjenië in beeld, poëzie en verhalen. Bestellen"* en *"Op weg naar de wet. Mensenrechten in Rusland. Bestellen"*- en een artikel *"Making Justice Count in Chechnya – Implementation of European court of Human rights Rulings against Russia"* van "Human Rights Watch" aangaande arresten van het EHRM van 26 juni 2008, 27 juli 2006, 5 februari 2009, 6 juli 2009, 2 december 2010.

Deze "informatie" kan dus bezwaarlijk als *"Recente mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Tsjetsjenië"* beschouwd worden.

Hoe dan ook volstaat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet, om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden

bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het "bijkomend stuk" (bijlage 4) betreft een zeer onduidelijke fotokopie van een stuk, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bedoeld stuk is bovendien niet gesteld in de taal van de rechtspleging en ook niet vertaald. Dit stuk wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het verzoekschrift (zie p. 11) wordt omtrent dit "*bijkomend stuk*" overigens geen enkele duiding gegeven.

Het "*gevraagde document*" (sic) -een fotokopie, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en- dat op de Raad per fax toegekomen op 4 maart 2015 om 12:01 uur, werd overgemaakt na het sluiten van de debatten en wordt derhalve, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet in overweging genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 23 juni 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De bewering in het verzoekschrift dat de situatie in Tsjetsjenië voor verzoekers zeer onveilig is en de verwijzingen naar twee publicaties van "Amnesty International" -met name "Gevangene van de Kaukasus, Tsjetsjenië in beeld, poëzie en verhalen. Bestellen" en "Op weg naar de wet. Mensenrechten in Rusland. Bestellen"- en naar een artikel "Making Justice Count in Chechnya – Implementation of European court of Human rights Rulings against Russia" van "Human Rights Watch" aangaande arresten van het EHRM van 26 juni 2008, 27 juli 2006, 5 februari 2009, 6 juli 2009, 2 december 2010, tonen niet aan dat voornoemde actuelere informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige actuele andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 9 januari 2015 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE